

BRATŘI

A movie poster for the film 'Bratři'. The title 'BRATŘI' is written in large, bold, red capital letters at the top left. Below it, the text 'Největší příběh studené války v kinech od 26. října' is written in white. The background features two young men. The man in the foreground is wearing a white, button-down shirt with some bloodstains on the chest and has a serious expression. The man behind him is wearing a green sweater and also has a serious expression. The background is dark and smoky, suggesting a war-torn environment.

Největší příběh studené války
v kinech od 26. října

Jeden ze zásadních příběhů naší novodobé historie. Pětice mladíků s pistolemi pronásledovaná tisíci vojáky se v boji o život dotkne hranic vlastního strachu i statečnosti. Rodina, jejíž členové se vzepřeli nacistické i komunistické totalitě. Film *Bratři* o skupině bratrů Mašínů se chystá do kin sedmdesát let od jejich útěku do Západního Berlína.

Premiéra: 26. října 2023

Země původu: Česká republika, Slovensko

Žánr: dobrodružný, historický, drama

Stopáž: 135 min

Formát: 2D DCP, zvuk 5.1, 7.1

Přístupnost: nevhodné pro děti do 12 let

Režie: Tomáš Mašín

Scénář: Marek Epstein

Kamera: Friede Clausz

Architekt: Milan Býček

Střih: Petr Turyna

Kostýmy: Ján Kocman

Masky: Adéla Anděla Bursová

Hudba: Karel Havlíček

Zvuk: David Titěra, Viktor Ekrt

Hrají: Oskar Hes (Josef Mašín), Jan Nedbal (Ctirad Mašín), Adam Ernest (Milan Paumer), Tatiana Dyková Vilhelmová (Zdena Mašínová), Stefan Konarske (kapitán Koller), Antonín Mašek (Zbyněk Janata), Karolína Lea Nováková (Zdena Mašínová ml.), Matyáš Řezníček (Václav Švéda), Václav Neužil (Ctibor Novák), Matěj Hádek (Zbyněk Roušar), Karel Dobrý (plukovník StB), Alžběta Malá (Hanka), Petr Uhlík (Vladimír Hradec), Daniela Kolářová (babička Ema), Marián Mitaš (generál Josef Mašín)

Producent: Petr Bílek [FilmBrigade]

Koproducenti: PubRes (Slovensko), Rohfilm Productions, Česká televize – kreativní producent Jaroslav Sedláček, CinemArt

Distributor: CinemArt

Film podpořila řada institucí včetně České televize (kreativní producent Jaroslav Sedláček), evropského koprodukčního fondu Eurimages nebo Státního fondu kinematografie a záštitu nad ním převzalo Ministerstvo obrany ČR.

Synopse

Film *Bratři* vypráví jeden z největších příběhů studené války o odbojové skupině bratrů Josefa (**Oskar Hes**) a Ctirada Mašínových (**Jan Nedbal**). Rodina Mašínových se v komunisty ovládaném Československu stává terčem pronásledování a bratři věří, že po vzoru otce, hrdiny protinacistického odboje, lze proti diktatuře bojovat jedině se zbraní v ruce. Zároveň si jsou vědomi odpovědnosti vůči mámě (**Tatiana Dyková Vilhelmová**) a sestře (Karolína Lea Nováková). Zakládají odbojovou skupinu, která má na svědomí řadu násilných

činů, jejichž vyšetřováním je pověřen kapitán Státní bezpečnosti Koller (Stefan Konarske). Mašínové se stávají nejhledanějšími muži v zemi. Pokusí se o útěk do Západního Berlína, kde plánují vstoupit do americké armády s cílem osvobodit Československo. Pátrání po pětičlenné odbojové skupině pokračuje ve východním Německu, kde začíná jeden z největších honů na lidi v novodobé historii. Jen málokteré téma české historie vzbuzuje tolik emocí jako příběh snímku *Bratři*.

Mašíni

Příběh bratří Mašíků nelze vyprávět bez příběhu jejich otce, generála Josefa Mašíka. Narodil se v Lošanech a už během první světové války se stal příslušníkem československých legií v Rusku. Během tohoto bojového nasazení projevil obrovskou míru odvahy a byl několikrát raněn i vyznamenán. Do vlasti se vrátil až po skončení války a už od roku 1920 byl důstojníkem československé armády. Postupoval po kariérním žebříčku a těsně před nacistickou okupací byl zástupcem velitele dělostřeleckého pluku. V roce 1929 se Josef Mašík oženil se Zdenou Novákovou, se kterou měl postupně tři děti. Ctirada, narozeného v roce 1930, kterému se říkalo Radek, Josefa, narozeného v roce 1932 a nejmladší Zdena, narozenou v roce 1933, které se v rodině říkalo Nenda a která byla od narození tělesně postižená a pokud nebyla zrovna v nemocnici a nečekala na další z mnoha operací, byla vždy pod ochranou starších bratrů.

Osud celé rodiny změnila nacistická okupace a vznik Protektorátu Čechy a Morava v březnu 1939. Josef Mašík patřil mezi těch několik málo důstojníků a vojáků, kteří chtěli svoji vlast bránit za každou cenu. V osudný den okupace chtěl Josef Mašík alespoň výbušninami zničit zásoby v kasárnách, ale byl českými důstojníky zpacifikován a vykázan z kasáren. Okamžitě začal organizovat odboj proti nacistům, podařilo se mu napojit na vznikající nejen na vojenské,

ale také na sokolské odbojové struktury. Prvním krokem bylo zajišťování zbraní a výbušnin ze skladů již bývalé československé armády a ukrývání tohoto vojenského materiálu pro případné protinacistické povstání, se kterým až do září 1939 počítal domácí i zahraniční odboj. Postupně se stal Josef Mašík významným odbojářem největší odbojové organizace Obrana národa, složené především z vojáků. Nejznámější je ale jako jeden ze Tří králů, tedy malé, na Obranu národa relativně nezávislé sabotážní a zpravodajské odbojové skupině, jejímiž hlavními členy byli kromě Mašíka Josef Balabán, Václav Morávek a František Peltán, označovaný jako čtvrtý ze Tří králů. Skupina odvedla obrovskou zpravodajskou práci, iniciovala a připravila dva bombové útoky přímo v Berlíně a neustále Gestapo, které po jejích členech pátralo, provokovala, například zasíláním ilegálních časopisů přímo do sídla Gestapa. Josef Mašík byl dopaden v květnu 1941, když zaměstnal zasahující gestapáky, aby mohli Peltán a Morávek z ilegálního bytu uprchnout. Během zatýkání byl raněn a přesto se i z nemocnice pokusil o útěk. Při brutálních výsleších nikoho neprozradil a sami gestapáci při poválečných výsleších vypovídali, že na takového protivníka narazili jen velmi zřídka. Gestapo během Mašíkova zatčení věznilo i jeho manželku a všechny tři děti byly sice ponechány v péči babičky Emmy Novákové, ale v bytě byly časté domovní prohlídky.

Josef Mašín byl 30. června 1942 popraven na Kobylišké střešnici.

O jeho synech řada lidí ví, že se intenzivně zapojili do třetího, protikomunistického odboje, ale příliš není známo, že se i přes nízký věk zapojili již do odboje druhého, tedy protinacistického. Na konci války prováděli oba bratři jednak drobné sabotáže na železnici, jednak obstarávali jídlo a donášeli ho do úkrytu uprchlým sovětským válečným zajatcům, jednak židovským uprchlíkům z transportu smrti.

Oba bratři byli v roce 1947 přítomni odhalení pomníku generála Josefa Mašína před statkem v Lošanech, jejich matka Zdena byla vyznamenána. Po komunistickém převratu v únoru 1948 se osud rodiny opět radikálně změnil. Na generála Josefa Mašína se mělo zapomenout, protože nepatřil ke komunistickému odboji, bratři velmi rychle zjistili, že komunismus, tak jak ho za pomoci Sovětského svazu aplikují českoslovenští komunisté, je stejně příšerná hydra jako nacismus a rozhodli se proti nastupujícímu rudému zlu bojovat, jako bojoval jejich otec proti nacistům.

Jejich rozhodnutí padlo v době, kdy se začaly věznice a nově zřízené tábory nucené práce plnit lidmi, kteří s rudým režimem nesouhlasili, nebo kteří se jenom znelíbili komunistickému

sousedovi. V době, kdy letci a vojáci, kteří bojovali na frontě proti nacistům, raději ze své vlasti odešli podruhé, protože nehodlali zemřít v komunistických mučírňách, v době, kdy KSČ zahájila nemilosrdný teror proti každému, kdo si troufl myslet, nebo dokonce jednat jinak, že si rudá strana přála. Okolo bratřích vznikla protikomunistická odbojová skupina, někteří její členové se později účastnili slavného útěku do Berlína, ale zatím se snažili shromažďovat zbraně a munici a připravovat se na boj se zlem.

Podobných skupin, i daleko početnějších, vznikla celá řada a často personálně navazovaly na protinacistický odboj. K bratřím se přidal především jejich kamarád, později označovaný jako třetí z Mašínů Milan Paumer a další kamarádi a rodinní přátelé Zbyněk Janata a Václav Švéda. Ten byl z odbojářů nejstarší, bylo mu okolo třiceti let, všem ostatním bylo sotva dvacet, když s odbojem proti státnímu teroru komunistů začali.

Během svojí odbojové činnosti na území Československa zlikvidovala skupina dva příslušníky Sboru národní bezpečnosti a jednoho ozbrojeného pokladníka, člena KSČ. Bratřím a dalším členům skupiny se dodnes předhazuje, že jsou vrazi, ale oproti vraždící mašinerii komunistického režimu bylo jimi zlikvidovaných nesrovnatelně méně. Komunistický režim popravil na základě zmanipulovaných politických

procesů v letech 1948 až 1953 více než 200 lidí, ve stejném období došlo k několika vyloženým vraždám, spáchaným příslušníky Státní bezpečnosti a řada osob, z nichž nejznámější je asi páter Josef Toufar, nepřežila brutální „péči“ komunistických vyšetřovatelů. Poměr je tedy prakticky stonásobný, a to nepočítáme vězně uranových lágrů, kteří zemřeli na nemoci spojené s dlouhodobým kontaktem s uranovou rudou a v důsledku poměrů v komunistických koncentračních táborech.

Zvláštní je, že v českém veřejném prostoru jsou bratři dodnes částí spoluobčanů označováni jako vrazi, ale nikdo z těchto lidí nebere v potaz to, že protikomunistický odboj byl jednak důsledkem komunistického teroru, příčinou násilí byl tedy státní terorismus, a také nebere v potaz, že podobných skupin bylo více, a také bylo více mrtvých esenbáků a soudruhů, kteří se jako příslušníci represivních složek totalitního státu prostě stali legitimním cílem ozbrojeného odporu.

Nejznámějším činem odbojové skupiny bratřích Mašínů je zcela jistě jejich dobrodružná cesta do Berlína, jeden z největších příběhů Studené války. Používá se pro ni často označení útek, ale zcela jistě to není přesné. Před komunistickou hydrou neutíkali, chtěli se jen přesunout jinak, odkud proti československému komunismu budou moci bojovat efektivněji než doma, kde

byla síť udavačů a konfidentů čím dál hustší. Cesta se odehrála na podzim 1953, v době, kdy bylo stále obrovské množství lidí na obou stranách železné opony přesvědčeno, že třetí světová válka mezi demokracií a komunismem začne hned zítra. Bratři se totiž chtěli vrátit domů v amerických uniformách a osvobodit svoji vlast, mámu, babičku Emmu i Nendu z komunistického žaláře. Cesta z Krušných Hor do západního sektoru Berlína vedla prakticky celou dobu rovinatou krajinou s minimem úkrytů, přesto se jí podařilo třem z pěti odbojářů absolvovat celou, byť Milan Paumer se dostal do cíle se zraněním břicha. Když byla jejich přítomnost na území Německa prozrazena, začalo je pronásledovat přes 20 000 německých policistů a ruských vojáků. Přesto tři z nich prošli. Zbyněk Janata a Václav Švéda byli dopadeni a později v Praze odsouzeni k trestu smrti a popraveni. Během cesty se podařilo skupině zlikvidovat čtyři východoněmecké policisty, další tři byli zabiti chaotickou střelbou z vlastních řad. Celá cesta netrvala ani měsíc, začala 4. října a skončila, tedy pro ty, kteří prošli, 31. října v americkém sektoru Berlína.

V Praze byl později popraven i strýc bratří Ctibor Novák, ze kterého komunistická justice vyrobila údajného „šéfa“ skupiny.

Příběh bratrů a jejich odbojové skupiny je dodnes označován jako něco, co rozděluje společnost.

Ano, rozděluje ji na ty, kteří nechápou smysl boje proti zlu a na ty, kteří tento boj chápou. Díky filmu *Bratři se*, myslím, vrátí mašínovský příběh do veřejného prostoru v novém světle a pomůže pochopit, proč je nutné za svobodu bojovat i proti násobně silnějšímu nepříteli. *Bratři* bezpochyby dokáží zejména mladým divákům přiblížit pro ně zcela nepochopitelnou realitu totalitního státu, který by svým občanům nejraději nařizoval, co si mají myslet, koho mají nenávidět a co si mají dát k večeři.

Pokud film diváky zaujme, a já věřím, že ano, mohou si příběh rodiny Mašínů podrobněji připomenout v Mašínově statku – Památníku tří odbojů v Lošanech u Kolína. Expozice patří sice mezi ty menší, ale příběh rodiny popisuje velmi pečlivě a přesně. Příběh rodiny, jejíž členové se nikdy nezpronevěřili svému svědomí a kteří naprosto přesně věděli, co to je svoboda a proč má cenu za ni bojovat.

Jiří Padevět,
spisovatel a badatel,
který se zaměřuje
na protektorátní
a poválečnou historii
v českých zemích

Tomáš Mašín

režisér

Tomáš Mašín začínal v reklamní tvorbě, kde to dotáhnul na světovou špičku. Vystudoval Akademii výtvarných umění v Praze, obor grafika, malba, konceptuální umění a nová média. V první polovině 90. let pracoval jako filmový architekt. Debutoval výpravným dramatem *3 sezóny v pekle*, které soutěžilo na festivalu v Karlových Varech a bylo nominováno na jedenáct Českých lvů. Dále natočil komorní psychologické drama *Němá tajemství*. Výrazný úspěch zaznamenal Tomáš také s televizními sériemi *Profesor T.* (Nova) a *Ochránce* (Česká televize). Divácky populární série *Ochránce* byla oceněna Českým lvem v kategorii Nejlepší televizní seriál.

Jaký byl hlavní impuls k natočení Bratrů?

Prvním momentem k tomu, že jsem o příběhu začal uvažovat jako o filmu, bylo přečtení knihy Oto Rambouska *Jenom ne strach*.

Scénář Marka Epsteina vychází z knihy dcery Josefa Mašína Barbary Mašínové Odkaz. Zároveň jste s Josefem Mašínem scénář konzultovali a potkali se s ním v Německu před samotným natáčením.

Jaké to bylo setkání, a zazněly z jeho úst nějaké zásadní rady v rámci příběhu?

Setkání s Josefem Mašínem bylo jako pokaždé neformální a přátelské. Neradil nám, jak film natočit. V průběhu příprav jsem s ním probíral hlavně detaily, z rodiny, z cesty do Západního

Berlína, chování jednotlivých členů skupiny, rivalita mezi bratry, chování VoPo (*pozn. Deutsche Volkspolizei*), jak vypadalo poválečné Německo atp. V průběhu příprav jsem ho seznámil s tím, že chci v příběhu klást důraz i na ženské postavy.

Po vašem úspěšném debutu 3 sezóny v pekle jde opět o natáčení dobového filmu, nakolik vás příběhy z minulosti lákají a jsou pro vás z hlediska obrazové koncepce výtvarně zajímavé?

Lákají mne hlavně silné příběhy, bez ohledu na časové období. Ale máte pravdu, že dobové filmy nabízí velký prostor k výtvarné stránce díky různým detailům na architektuře, v písmu, dobových nápisech, technice, v elegantních šatech. Důležité je se v tom ale neutopit. Současnost se může zdát oproti historickým obdobím fádni. V něčem je, ale film jí může svým výtvarným jazykem zvednout. Musíte se ale více snažit. U dobového filmu už máte výtvarnou paletu takřkajíc lépe namíchanou. Ale rád bych si teď od minulosti odpočinul. Další film bude ze současnosti.

Snažili jste se o výběr autentických lokací, jak se to podařilo a kde všude jste natáčeli?

Ano, ve smyslu vytvoření autentické dobové atmosféry jsme se snažili najít co nejlepší lokace s příslušnou atmosférou. Je jich čím dál tím méně, historické objekty často hyzdí

plastová okna. Vyžaduje to nekonečně dní hledání a objíždění republiky, abyste našli to, co může vytvořit ten správný filmový dojem. Každá z vybraných lokací se pak musela pro film nějakým způsobem upravit a dodělat. Měli jsme jich asi sedmdesát napříč republikou, od severu, např. Jizerky, okolí Liberce a Liberec, přes celé střední Čechy, okolí Prahy a samotnou Prahu, několik dní jsme natáčeli na Vysočině, nebo i v jihozápadních Čechách poblíž Nýrska, dále u česko-rakouských hranic.

Ve filmu je velmi obtížná scéna útěku skupiny do Západního Berlína, prý šlo o největší pátrací akci v dějinách tzv. bývalého východního bloku, jak jste ji s kameramanem koncipovali?

Nerad slyším slovo „útěk“. Skupina se rozhodla přes NDR dostat do Západního Berlína, protože věřili, že se přidají k americké armádě, a s ní se v řádu měsíců vrátit osvobodit Československo od komunistické a sovětské nadvlády. Naivita? Možná. Obrovská odvaha? Zcela jistě. Jinak šlo opravdu o největší nasazení vojenských pozemních a policejních sil během studené války a scén během „odysey“ do Západního Berlína je ve filmu mnoho. Jakkoliv se honu na pěti kluků zúčastnilo přes 20 000 členů VoPo a vojáků Rudé armády včetně těžké techniky (dle archivů 24 000 vojáků), tak my měli na natáčení celkem omezené prostředky, a to pak musí být režisér s kameramanem zcela připravení, vše probrat

předem, vytvořit si logistické plánky přesunu štábu vůči hercům a komparsu, musíte být velmi vynalézaví, např. abyste zátah s tisícem vojáků natočili za dva dny a se stovkou komparsistů. Chytře využíváte kamerových směrů, přeskupování komparsu, výměny kostýmů, terénu, různých výkrytů atp.

Prý jste na oba hlavní herecké představitele Oskara Hese a Jana Nedbala myslel již od počátku, jak probíhal casting a jsou si jako bratři podle vás podobní?

O obsazení Oskara jsme měli s producentem Petrem Bílkem jasno od začátku. Oskar je výborný herec, dobová tvář, fešák, to ostatně byli oba bratři Mašinové taky. Hledal jsem, kdo by mohl hrát staršího z bratrů, herce s dobrou fyzickou kondicí, volba jednoznačně padla na Honzu Nedbala. Charismatický, má v sobě tajemství, má s Oskarem podobný nos, ústa, výrazné obočí. Ladí k sobě. Dal jsem je k sobě před více než čtyřmi lety, pak už se jen bál, aby mi nezestárli. Natáčení jsme dvakrát odložili.

Natáčení se uskutečnilo ve dvou fázích, kluci se museli na svou roli tvrdě fyzicky připravit, prý i radikálně zhubnout v rámci scén útěku, tak jak vypadala jejich příprava na roli a zkoušení – natáčení se sourozeneckým duem Oskarem a Janem?

Kluci se připravovali jako praví profíci. Pod dohledem kaskadérů měli kruhové tréninky,

posilování, drželi přísný jídelníček. Po třech měsících tréninku jejich úsilí padlo pod stůl, protože se natáčení zrušilo. Po roce se natáčení zase posunulo. Patří jim respekt za to, že se do toho po třetí „obulí“ se stejnou vervou. Honza musel během natáčení ještě hodně zhubnout, aby byla vidět fyzická proměna po návratu jeho postavy z uranového lágru. Povedlo se to a výsledek vypadá, myslím velmi přesvědčivě. Nerad bych ale zapomněl i na další ze skupiny – Adama Ernesta, Tonyho Maška a Matyáše Řezníčka. Cvičili spolu s kluky v poslední etapě.

A casting dalších herců: Tatiana Dyková Vilhelmová, Václav Neužil a Matěj Hádek, proč právě oni si zde zahráli?

Protože se mi pro role typově hodili a jsou to dobří herci.

Akční, dramatický snímek je zároveň filmem o rodině, o její soudržnosti i rozpadu a zejména film o ženské odvaze, jak jste zde vytvářeli postavy matky a dcery?

Snažil jsem se je ztvárnit jemně a nepateticky. Jako jakousi něžnou sílu. Matka bere syny víc jako přátele, na svoji dobu velice liberálně, s nadhledem a trpělivou rodičovskou láskou. Ví, že situaci nemůže změnit. Nakonec ani nechce. Šlo mi o vytvoření důvěrného vztahu mezi sourozenci, zejména mezi Pepíkem a jeho mladší sestrou Nendou. Leitmotivem ženských postav je touha po bezpečí, prezentovaná jako

touha po domově. Leitmotivem mužských pak snaha konfrontovat se přímo, vyrovnat se otci hrdinovi, být možná i lepší než on.

Ve filmu je důležitý motiv dopisu, který zanechal legionář, generál Josef Mašín manželce a dětem, jak jste s ním pracovali ve snímku?

Jako s nositelem hlavního tématu filmu. O odvaze vzepřít se útlaku. Dopis je symbolickým spouštěčem k akci, ale stejně tak symbolickým pojátkem rodiny, kdy otec hrdina není přítomen, ale jeho duch a postoje jsou stále přítomny. Nechtěl jsem, aby ztvárnění odkazu v dopise vyznívalo pateticky, ale vedlo diváka k úvaze a rozhodnutí nedat se a nebát se.

Jaká hudba zazní ve filmu?

Moderní a minimalistická. Autorem hudby je Karel Havlíček.

3 sezóny v pekle i Bratři zachycují souboj jedince s totalitou. Také Bratři vypovídají o lidských postojích, sledujeme, jak je možné reagovat na zlo a vidíme hodnoty jako vlastenectví, odvaha, čest, což je velmi aktuální téma. Jaký spatřujete odkaz bratrů Mašínů pro současnou mladou generaci, která zavítá na film do kina?

Ani v případě *3 sezón v pekle*, ani v případě *Bratrů* jsem netočil historickou fresku, nebo politický film. Oba filmy jsou o člověku

vystavenému tlaku dějin. Věřím, že film by mohl v divácích znovuotevřít pocit, že odvaha postavit se agresí a teroru má, byť by to bylo čistě jen pro zachování vlastní důstojnosti, smysl. Že za svobodu se má člověk rvát a nemá si ji nechat bez odporu vzít.

Na co byste pozval diváky v říjnu do kina, proč jít právě na *Bratry*?

Pozval bych je na akční, syrový a realistický film, se strhujícím tempem a brilantním hereckým výkonem, film o hrdinech, kteří českou společnost i po sedmdesáti letech stále polarizují.

Marek Epstein

scenárista

Marek Epstein běhával závodně sprinty za SK Slavia Praha, takže o útěcích něco ví. Je to s náskokem nejúspěšnější domácí scenárista, který napsal *Šarlatána* (r. Agnieszka Holland), *Václava* (r. Jiří Vejdělek) nebo dvojku *Anděla Páně* (r. Jiří Strach). Je držitelem Českého lva za scénář k dramatu *Ve stínu*, což potvrzuje, že Marek toho dost zná o padesátých letech, ve kterých se film *Bratři* odehrává.

V čem byl příběh bratrů Mašínů pozoruhodný a kdy poprvé jste na tuto událost narazil?

Myslím, že jako pohrobek minulého režimu jsem bratry Mašíny vnímal od časného mládí. Nejprve jako mizery a vrahy, pak jako politický problém rozděľující vládnoucí garnitury a teprve nakonec jsem se seznámil i s jejich skutečným příběhem...

Z jakých pramenů, zdrojů jste vycházel při psaní scénáře, s kým jste příběh konzultoval?

A potkal jste se osobně s žijícími potomky rodiny Mašínů se Zdenou Mašínovou či s Josefem Mašínem?

Scénář je velmi volnou adaptací knihy Barbary Mašínové *Odkaz*, vydaný u nás v roce 2006. Knihu napsala dcera Josefa Mašína podle jeho vzpomínek. S ní a s panem Mašínem jsme také text osobně konzultovali a hledali historické a dramatické kompromisy, bez jakých by hraný film nemohl vzniknout.

Jak bylo náročné napsat dobový příběh podle skutečné události, držet se faktů a souvislostí spojených s útekem bratrů Mašínů a jejich skupiny?

Jsou historické látky, kde je scenárista odkázán na nemnoho faktů a pak svoji fantazii. Příběh bratrů Mašínů a jejich spolubojovníků leží na opačném konci tvůrčích postupů. Scenárista má k dispozici takřka antický epos o lidské odvaze, mládí, naivitě, brutalitě, smrti i fatálních ranách osudu. Je tu poměrně striktní příběh misíci v sobě žánry tragédie, thrilleru a detektivky. A to celé se zvrtno do více jak měsíc trvající honičky. Látka nabízí bezbřehost epiky, ale pomálu dramatiky. Naším největším úkolem tedy bylo rozhodnout, co všechno ve filmu nebude, co se dá vypustit, aby příběh ještě stále dával smysl a jak posílit motivace, které Josef Mašín shrnuje v jediné větě: „... protože jsme věřili, že tak je to správné.“

Atmosféru totality a 50. let jste si už vyzkoušel na filmových projektech *Ve stínu* a *Šarlatán*, jak se zde dařilo vystihnout a přenést tuto dobu na filmové plátno?

Expozice příběhu pro nás byla velkým oříškem. Mnohokrát jsme uvažovali, jak začít tenhle opus nějak jinak, netradičně, postmoderně, ale hlavně rychle. Mladý divák už nebude tušit, co znamenal komunistický teror 50. let v Československu. Nakonec jsme se rozhodli uvařit jistý koncentrát dobových motivací, které bratry postrčily

k činům. A to celé okořenili motákem, co náhodou doputoval z věznice, kde byl vězněn, mučen a popraven jejich otec generál Josef Mašín, do Poděbrad.

Ve filmu je velmi obtížná scéna útěku skupiny do Západního Berlína, prý šlo o největší pátrací akci v dějinách tzv. bývalého východního bloku, jak jste ji s režisérem Tomášem Mašínem pojali?

Nedávno jsem viděl velkofilm Netflixu *Na západní frontě klid*. Myslím, že takhle nějak by režisér nejraději útěk koncipoval. Nechal by diváka vychutnat si všech 24 000 vojáků, kteří po pěti ztracených klucích pátrali napříč NDR. Ovšem my museli zůstat v realitě českého filmu. Naše prostředky i čas byly omezené. Přesto si myslím, že se s nelehkým úkolem režisér Tomáš Mašín vypořádal velmi důstojně a pocit absurdní přesily se k divákovi nakonec dostaví.

Bratři jsou nejen politickou kauzou, ale především velmi silným příběhem rodiny, matky a sestry, které zůstaly v tehdejší Československu a vinu „útěku“ odnesly, jaký byl jejich další životní příběh?

Osud těchto žen byl velmi tragický. Paní Mašínová zemřela ve věznici v roce 1956 a její dcera Zdena (Nenda) se celý život prala se stigmatem sestry vrahů. Její osud je sám námětem na film nebo knihu. Měl jsem tu čest se s paní Mašínovou setkat. Naprosto

popřela moji představu zlomené týrané osoby. Energie, odvaha a síla, která z ní sálala, jenom dokazovala, jak výjimečný je „mašínovský“ gen odolnosti.

Ve filmu je důležitý motiv dopisu, který zanechal legionář, generál Josef Mašín manželce a dětem, jaká byla jeho reálná cesta?

Ve filmu je použit v podstatě tak, jak se ve skutečnosti dostal rodině do rukou. Nalezen a doručen malířem cel na Pankráci. Jeho obsah může znít velmi pateticky, ale když si k němu představíte okamžik, kdy byl psán, tedy těsně před popravou a kdy byl doručen, jen krátce před první diverzní akcí, zafungoval nám moták jako jeden z motivů pohánějící bratry k akci.

Zavítal jste na natáčení, a jak celkově probíhala spolupráce s režisérem Tomášem Mašínem?

Na natáčení jsem byl několikrát a vždy byla atmosféra velmi koncentrovaná. Náročná. Mezinárodní štáb musel komunikovat v několika jazycích, takže všechno trvalo o fous déle, než je obvyklé. A to u filmu vždycky znamená emoce. Já ale věřím, že i ta nálada se do filmu nějak prosákla a příběhu pomohla. Pro Tomáše Mašína to byla nesmírně obtížná a vysilující bitva. Neméně nebezpečná a riskantní byla i celá řada producentských rozhodnutí. Text jsme předělávali skoro deset let. Přesto si v duchu

filmu troufnu za nás všechny prohlásit, že jsme to udělat chtěli, museli a litovat nikdy nebudeme.

Jak vnímáte odkaz bratří Mašínů pro dnešní mladou generaci?

S režisérem Tomášem Mašínem jsme se pokusili nahlédnout do světa velmi odvážných lidí zformovaných velmi odvážnými rodiči. A ať už si myslíme o způsobu jejich boje, jejich rozhodnutích a akcích cokoliv, nikdo nemůže zpochybnit jejich cíl a motivaci. Myslím, že ten odkaz je zřejmý z vět, které zanechal otec svým synům: „...bez svobody nelze žít, jen přežít.“ Asi bychom na to neměli zapomínat. To, co se dnes děje na východ od nás je důkazem, že odvaha je pro národ velmi důležitá a Češi těch odvážných dějinných chviliek mají jako šafránu.

Proč zajít do kina právě na *Bratry*, co diváky čeká v kinech?

Já věřím, že je to film, který diváka zadýchá, vyčerpá, ale snad také posílí.

Jiří Padevět

spisovatel a badatel zaměřený na protektorátní a poválečnou historii

Jiří Padevět se narodil v roce 1966 v Praze. Vystudoval obor geodézie a později obor management a řízení lidských zdrojů. Od roku 1988 pracuje v knižním oboru, nejdříve jako knihkupec, dnes jako ředitel prestižního nakladatelství Academia v Praze. Je autorem řady historických průvodců a několika povídkových knih, ve volném čase se badatelsky věnuje českým dějinám v letech 1938 až 1953. Za knihu *Průvodce protektorátní Prahou* (2013) obdržel cenu Magnesia Litera: Kniha roku. Jeho texty vyšly v překladech do němčiny, bulharštiny, lotyšštiny a ukrajinštiny. Tématem bratrů Mašínů se zabýval v knize *Odbojová skupina bratří Mašínů* (2018).

Mohl byste ve stručnosti nastínit fakta a souvislosti útěku bratrů Mašínů a zároveň představit jednotlivé členy skupiny včetně trojice, které se dostala na Západ?

Odbojová skupina bratří Mašínů patřila mezi skupiny a jednotlivce, kteří se postavili komunistickému režimu se zbraní v ruce, protože se odmítali smířit s realitou brutálního policejního státu, který vyžadoval od všech občanů bezpodmínečnou poslušnost a souhlas. Bratři Mašínové byli syny účastníka prvního i druhého odboje, jednoho z nejstatečnějších lidí naší moderní historie. Třetí, kdo s nimi prošel, byl Milan Paumer, jejich kamarád, který se po roce 1989 vrátil do ČR a udělal obrovský kus práce na poli poznání a popularizace

protikomunistického odboje. Dalšími členy skupiny, kteří se snažili probít do amerického sektoru Berlína, byli Zbyněk Janata, který byl na útěku dopaden poblíž stanice Uckro, vydán do ČSR a komunisty popraven. Dalším členem byl Václav Švéda, za okupace vězněný nacisty a po dopadení u Waldowa popravený komunisty. Dalšími členy skupiny, kteří se útěku nezúčastnili, byli Egon Plech, Zbyněk Roušar, bratři Vladimír a Jiří Hradcovi, Egon Plech, Ladislav Horáček, Jan Cukr a řada dalších. Postavou na samostatný film je bezesporu Otibor Novák, strýc bratrů, který o jejich činnosti věděl velmi málo, ale přesto z něj komunistická justice vyrobila hlavu celé skupiny a byl popraven.

V případě bratrů Mašínů a útěku jejich skupiny do Západního Berlína prý šlo o největší pátrací akci v dějinách tzv. bývalého východního bloku, jak to bylo ve skutečnosti?

Slovo „útěk“ používáme, ale přesnější je asi slovo „přesun“. Skupina neutíkala, jenom se chtěla přesunout někam, kde bude boj proti komunismu efektivnější. Pokud nebudeme počítat v podstatě vojenské operace proti polským, ukrajinským a pobaltským protikomunistickým partyzánům a odboji, jednalo se bezpochyby o největší hon na lidi v komunistickém bloku padesátých let.

Protikomunistický odboj neboli třetí odboj, tzv. ozbrojený i neozbrojený odboj proti tehdejšímu komunistickému režimu, jakou měl podobu, jak vypadal od roku 1948, tj. na konci 40. a v první polovině 50. let?

Do odboje se zapojilo velké množství lidí, vznikla řada odbojových skupin, některé byly složeny z party kamarádů, některé navazovaly na protinacistický odboj, jako například velká odbojová skupina Světлана, složená především z bývalých partyzánů, nebo odbojová organizace, označená Státní bezpečností jako Praha – Žatec, která připravovala rozsáhlé vojenské povstání. Proti odbojářům bohužel stála velmi brutální organizace, Státní bezpečnost, která proti odboji používala vše, co používalo Gestapo vůči protinacistickému odboji. Státní bezpečnost bohužel našla řadu ochotných konfidentů a tak se dařilo odboj postupně rozkládat a eliminovat. Řada odbojářů byla dopadena a popravena, nebo odsouzena k vysokým trestům odnětí svobody, někteří byli zabiti v boji, některým se podařilo opustit svoji vlast a zapojili se do protikomunistických aktivit ve svobodném světě.

Atmosféra studené války, třetí odboj je důležité téma, přitom současní historikové ho vnímají jako „konfliktní, sporné“ téma a navíc z hlediska dnešní výuky na školách se moc neučí. Proč toto téma třetího odboje tolik let po válce je opomíjeno a u mnohých lidí stále vzbuzuje kontroverze?

Pokud bylo něco konfliktní, sporné, nebo kontroverzní, tak to byl zločinný komunistický režim. Myslím, že se celá řada historiků i pedagogů snaží, aby protikomunistický odboj opomíjeným tématem nebyl, snaží se žákům i vysvětlit personální a morální kontinuitu mezi protinacistickým a protikomunistickým odbojem. U některých lidí to možná vzbuzuje kontroverze, protože protikomunističtí odbojáři bojovali proti „svým“, proti lidem, kteří mluvili stejným jazykem a byli třeba i ze stejné vesnice. Zatímco protinacistický odboj vnímají jako boj proti něčemu cizímu, což je podle nich vždycky pozitivní.

Jak vnímáte odkaz bratří Mašínů pro dnešní mladou generaci, jak to osobně vidíte jako spisovatel i fanoušek daného tématu?

Proti zlu, v případě skupiny bratří Mašínů se musí bojovat jakýmikoliv prostředky, protože ono zlo, ovládající státní bezpečnostní aparát, bude vždycky ještě brutálnější. Pro mě osobně generuje příběh rodiny Mašínů, příběh skupiny i třeba příběh Ctibora Nováka tolik témat, že na to jeden spisovatelský život nestačí.

Jan Nedbal

role Ctirad Mašín

Můžete nám přiblížit svou filmovou postavu, Ctirada Mašína?

Hraju Ctirada Mašína, což je starší bratr z rodiny Mašínů, bratr Josefa Mašína, kterého hraje můj nejlepší kamarád a životní guru Oskar Hes.

Čím vás zaujal scénář filmu?

Příběh je tvořený reálnými situacemi, takže nejde o vymyšlený příběh. Vycházel z předlohy, reálných věcí, které se staly. Tvůrci jezdili za Josefem Mašínem, konzultovali scénář nejen s ním, ale i s historiky. Já jsem byl nadšen, že je to první dobrodružný akční film, ve kterém hraju.

Jaké bylo vaše osobní setkání s Josefem Mašínem?

Jak známo, Josef se zapřísahal, že se nikdy nevrátí do Čech, pokud budou komunisté ve vládě. Teď už nejsou, tak třeba se přijde podívat na premiéru, to by bylo moc hezký. Setkali jsme se před dvěma lety v Drážďanech, kdy nám ukazoval kus cesty, kudy kluci utíkali, schovávali se před více než dvaceti tisíci vojáky, psy a trojici z nich se podařilo utéct. Pro mě bylo neskutečné, když hlavního aktéra máte před sebou a on vám ukazuje všechna ta místa jedna ku jedné. Například je zde místo, kde byly největší přestřelky ve Waldowě, já jsem si původně představoval, že je to les jako v Krušných horách, ale ve skutečnosti je to les jako u Máchova jezera, borovice a zcela řídké, nic tam není a bylo

neuvěřitelné, že ti kluci se tam schovali a přežili, měli neskutečné štěstí.

Jakou radu do života vám dal Josef Mašín?

Řekl mi, ať cvičím, tak jsem cvičil. Dnes v Čechách u herců se bere fyzická příprava stejně vážně jako mentální a je to součást role.

Jak jste řešil svou potřebnou fyzickou proměnu své postavy?

Nejdřív jsme hodně cvičili, abychom měli co největší základ a nějakou svalovou hmotu, takže jsem skončil na 71 kg a pak jsem měl dva měsíce, to jsem hubnul a shodil jsem 10 kg a myslím si, že ten váhový skok je na kameře obrovsky vidět. A i samotný Ctirad Mašín byl v Jáchymově v uranových dolech, tam člověk hubne a minimálně jí.

Jak se vám s Oskarem Nedbalem hrála bratrská dvojice?

Je to pět let, co nás Tomáš Mašín obsadil do filmu *Bratři* a my spolu asi tři roky s Oskarem bydlíme. Já Oskara vídám tak často, že je mi fuk, jestli u toho někdo drží kameru či u toho čepuje pivo. Myslím si, že ta chemie mezi námi je, je nenahraditelná a je skvělé, že v českém rybníčku má někdo takovou výhodu, že jeho nejlepšího kamaráda obsazují jako bráchu.

Jaká byla spolupráce s režisérem Tomášem Mašínem?

Tomáš Mašín je neskutečně diplomatický člověk, má výbornou povahu, se vším poradí, je trpělivý, i když nás už na natáčení tlačí čas a nejsou úplně komfortní podmínky. Podrží vás. Je otevřený improvizaci. Je to hráč.

Na podzim jste natáčeli scény na útěku v lesích, vy dokonce bez bot, jaké to bylo?

Ctíradovi během cesty v říjnu uštelili boty, on je ztratil. Já jsem podobně běhal na natáčení v listopadu celý měsíc po lese bos, v košili, do toho je člověk vychrtlý, jsou dva stupně a brodíte se vodou a blátem, prší, fouká studený vítr, to bylo opravdu drsné.

Můžete nám přiblížit rodinnou linku filmového příběhu?

Největšími hrdiny příběhu byla podle mě rodina, mamka se sestrou, které zůstaly a nesly velký trest za kluky. Film je na půl o bratřech a na půl o rodině, mamince a sestře, protože rodina tady nese stejnou míru hrdinství jako bratři. První půlka je o civilním životě Mašínů a druhá vypráví o jejich útěku.

Proč by diváci měli jít na tento film do kina?

Rád bych vás pozval na film *Bratři*, který vypráví o odbojové skupině bratrů Mašínů, bude mít premiéru 26. října ve všech kinech, tak pokud budete mít čas, i kdybyste ho neměli, musíte přijít a snad se vám to bude líbit!

Oskar Hes

role Josef Mašín

Můžete nám představit svou filmovou postavu, Josefa Mašína?

Hraju Pepu, mladšího bratra. Pokud bych měl srovnat oba bratry, Pepa Mašín je uvolněnější, větší milovník obyčejného života, má rád holky, rád navštěvuje společnost. Jeho bratr Ctirad je spíše technický typ, zachmuřenější a více charismatičtější. Pepu vnímám oproti Ctiradovi jako „kvítko“, ale má stejnou výchovu a jako bráchové se skvěle doplňují.

Jak probíhalo osobní setkání s Josefem Mašínem?

Bylo to velmi emotivní, citlivé, křehké. Navraceli jsme se skrz vzpomínky do historie. S Josefem Mašínem jsme se potkali před dvěma lety v Drážďanech, kdy nás provedl místy útěku. Pro mě jako pro herce to bylo plodné, mohl jsem ho nakoukat, přečíst si ho a nasát z něj úžasnou energii.

Čím vás fascinoval scénář filmu?

Scénář byl nesmírně akční a řekl jsem si, u toho chci být a na české poměry je to nabitý film, obrovsky akční biják a chtěl jsem si po přečtení užít všechny věci a detaily, které tam byly napsané.

Jak jste přistoupil k fyzické proměně své postavy?

Honza Nedbal prošel větší fyzickou proměnou než já. Měli jsme pětkrát týdně tréninky kvůli svalům, jedli jsme osmkrát denně, cvičili jsme, nechodili jsme moc mezi lidi. Žili jsme tím tématem a mu-

seli jsme natáčení přizpůsobit celkový životní styl. A kvůli druhé půlce natáčení jsme byli nuceni shodit, změnit jídelníček, brali jsme to zodpovědně.

Jak se vám s Janem Nedbalem hrála bratrská dvojice?

Já jsem mladší i v realitě, Honza je starší, takže ve filmu je to podobné. My spolu navíc bydlíme a trávíme spolu hodně času. Věřím, že chemie, kterou máme i v osobním životě včetně humoru, že to vše se odrazí a bude poznat ve filmu.

Můžete nám ozřejmit rodinnou linku filmového příběhu?

Není to jen akční biják, ale je to i silný příběh o rodině, o soudržnosti, o nekončící odvaze. O odvaze jít si za svým, i přestože to bude nést nějaké oběti. Tato rodina držela a drží při sobě neuvěřitelně.

Jaká byla spolupráce s režisérem Tomášem Mašínem?

Tomáš Mašín je velmi organizovaný člověk, má jasnou vizi, kterou člověk musí mít, když chce režírovat takový velký biják. Je perfekcionista v dobrém slova smyslu.

Proč by diváci měli jít právě na *Bratry* do kina?

Chceme ukázat příběh, tak jak se stal podle historických reálií a důkazů a už bude na divákovi, jak to vezme. Je to příběh o neuvěřitelné rodině, o klucích, kteří se rozhodli bojovat, utéct a za svoji pravdu i zemřít.

Tatiana Dyková Vilhelmová

role Zdeny Mašínové

Můžete nám představit svou filmovou hrdinku?

Zahrála jsem si zde Zdenou Mašínovou. Statečná, odvážná žena, skutečná žijící postava, velká osobnost, takže jsem měla ohromnou zodpovědnost, což je vždy zavazující pro herce, protože tady existují její děti a jednoho dne se budou dívat na tento film a na svoji maminku. Její osud nebyl vůbec lehký a její konec života nespravedlivý a krutý. Obrovsky mě bavila tato postava, protože Zdena Mašínová měla v sobě velkou ušlechtilost a to je vždy krásné hrát než ztvárnit jednoduchého člověka.

Čím vás zaujal scénář filmu *Bratři*?

Scénář mě zaujal svou silou, vždycky člověka baví, když jde o reálný příběh a je tady možnost nabídnout divákům příběh, aby si udělali vlastní názor na toto kontroverzní téma.

Jaké byly pro vás nejobtížnější scény na natáčení?

Je zde několik vypjatých scén, když se dozví, že odchází synové ze školy, jsou vyhozeni jen z důvodu, že jsou pro režim nepohodlní nebo z krásné vily je rodina vystěhovávána do absolutní periferie do nuzného a ošklivého bydlení. Dále zažívá nenaplněnou lásku. Celou dobu si člověk uvědomuje, jak tato doba 50. let byla neskutečná a lidé byli nesmírně stateční, i tato rodina žila v přepychu, pak se dostala na totální dno a nikoho to nezajímalo.

Můžete nám více rozvést rodinnou linku filmového příběhu?

V tom je síla celého filmu a příběhu, že přes veškeré těžké rány se ona jako matka snažila rodinu držet při sobě. Také je zde morální odkaz, tyto rodiče vychovávali své děti podle určitých etických zásad a hodnot, než co běžně zažíváme dnes.

Na co se diváci v případě *Bratrů* mohou těšit v kinech?

Je to napínavý a silný příběh. Myslím si, že kluci, kteří hrají bratry Mašíny, jsou úžasní včetně jejich filmové sestry a dalších skvělých heroů. Bude to zajímavá podívaná, obzvláště s tím, když víme, že tohle se opravdu stalo.

SOVĚTSKÝ SVAZ - NAŠ NEJLEPŠÍ PŘÍTEL

Adam Ernest

role Milan Paumer

Můžete nám přiblížit svou filmovou postavu?

Já hraju Milana Paumera, který má na své pamětní plakety na zámku v Poděbradech napsáno: Ten třetí. Milan Paumer je třetí, kterému se podařilo s odbojovou skupinou bratrů Mašínů přejít do Západního Německa, byl to jejich kamarád od dětství, parták na cestě při přechodu hranic.

Jaký máte vztah k příběhu skupiny bratrů Mašínů?

Já mám k tomuto příběhu osobní vztah, znám ho z dětství. Na kauzu jsem si postupně utvářel svůj názor, pak přišla nabídka natáčení. Jsem rád, že se tento film natočil. Je to důležitá věc, protože není černobílý, je zde několik pohledů, jak na téma nahlížet.

Jak jste přistoupil k fyzické proměně své postavy?

Milan Paumer a bratři Mašíni, než se vydali na útěk, byli ve výborné fyzické kondici. Film se realizoval ve dvou fázích, nejprve se natáčelo v létě, pak byla pauza dva měsíce o prázdninách na hubnutí, natáčení pokračovalo na podzim, kdy se točil samotný útěk. Během té doby, co kluci utíkali, zhubli asi šestnáct kilo. Příprava na roli byla individuální, snažili jsme se, aby to bylo autentické.

Jak se vám spolupracovalo s režisérem Tomášem Mašínem?

Je výborný, Tomáš Mašín, je otevřený, milý, velmi připravený a ponořený v příběhu. S Honzou Nedbalem, Oskarem Hesem a Tomášem Mašínem jsme před samotným natáčením udělali pochod, šli jsme pěšky z Poděbrad, od koleje, kde kluci studovali do Lošan na Mašínův statek - do památníku tři odbojů. Tento vandr trval dva dny, abychom se lépe poznali a byli si blízko, takže z této spolupráce jsem byl úplně nadšený.

Proč by diváci měli jít na tento film do kina?

Film *Bratři* není standartní černobílá historická epická rekonstrukce, jakých jsme v Čechách udělali už mraky, ale doufám, že to bude film, který vám umožní udělat si širší obrázek, než jenom to, že někdo někoho zastřelil.

Václav Neužil

role strýce
Ctibora Nováka

Jakou filmovou postavu ve snímku hrajete?

Ve filmu hrají Borka Nováka, strýce hlavních postav, je to bratr jejich maminky Zdeny Mašínové. Člověk, který jim pomáhal s odbojem, člen odbojové skupiny a za svoji činnost zaplatil cenou nejvyšší. Musel jsem si uvědomit, když jsem četl příběh bratrů Mašínů a všech lidí z jejich rodiny, jestli bych podobnou odvahu v sobě dokázal vydolovat. Zda bych zvládl důsledně bojovat za své postoje a pravdu a pykat za to jako Mašínova rodina, takže za mě je Borek Novák hrdina.

Jak jste se na svou roli připravoval?

Pátral jsem po jeho osudu v mnoha materiálech. Borek byl podobně jako otec bratrů Mašínů - generál Mašín členem protifašistického odboje a pracoval pro jejich tátu. Druhou světovou válku strávil asi čtyři roky v berlínském vězení, pak byl v Jeseníkách, odkud pocházel. Dokonce jsem narazil na disertační práci o něm, kde jsem našel vše o jeho povaze, temperamentu, což bylo důležité pro mě, jak ho ztvárnit. Můj cíl byl, aby ve filmu působil na kluky jako morální a mužská autorita.

Jaká byla vaše první reakce po přečtení scénáře?

Scénář byl pro mě fascinující. Tento příběh má mnoho výkladů, několik interpretací stejně jako náš film. Ale důležité je, že sám o sobě je život bratrů Mašínů filmový příběh, aniž by se musel nějak přikrašlovat. Včetně jejich sabotážní

činnosti vůči Němcům, která začala v útlé pubertě a posléze vyvrcholila útekem pěti do Berlína a pronásledováním několika tisíci vojáky. Je neuvěřitelné, že někdo může zažít a prožít akční film.

Jak se vám spolupracovalo s režisérem Tomášem Mašínem?

Měli jsme s Tomášem Mašínem stejný pohled na mou postavu, to vše jsme probrali i na čtených zkouškách. Borek byl člověk houževnatý, který neustoupil ani o píd. Trochu furiant, lehce mu škodilo v životě jeho ego, trošku sukničkář, takový člověk, kterého je všude plno, veselý, bohémský, což v tomto prostředí striktních vojáků bylo nevídané.

Proč by diváci měli zavítat na *Bratry* do kina?

Příběh filmu je fascinující, touha po svobodě je tak obrovská, že já osobně vnímám Mašíny jako zásadové lidi, kteří nemohli ani nechtěli zradit myšlenku svého otce. Ten bojoval s fašismem a oni bojovali s komunismem, což byla stejně podobná prohnílá a šílená diktatura. Josef Mašín jednou řekl, že komunistická strana vyhlásila třídní boj všem nepřátelům, že to nebyli oni, ale komunistická strana řekla, buď půjdete s námi, nebo půjdete proti nám a Mašíni řekli, my půjdeme proti vám! Máte se na co těšit. Jestli vás tento příběh zajímá, tak máte jedinečnou příležitost vidět ho na filmovém plátně, přijďte do kina!

Matěj Hádek

role Zbyněk Roušar

Můžete pohovořit o své filmové postavě?

Hraju Zbyňka Roušara, což je přítel Zdeny Mašínové, jejich vztah začal asi sedm let poté, co jejího manžela generála Mašína umučili nacisti. Na náhrobním kameni v Poděbradech si nechal napsat, že byl zahraniční letec. Roušar vystřídal britské, francouzské a polské letectvo a po válce byl posledním konzulem v Kongu, pak žil s Mašínovou, pomohl klukům utéct, nakonec dostal doživotí a později byl amnestován.

V čem se vám líbil scénář filmu?

Scénář byl nesmírně autentický, „zábavný“ čtení, celý jsem ho proletěl a byl jsem zvědav, jak to dopadne, i když jsem znal základní dějovou linku z historických faktů. Pro mě je vzrušující, že ten příběh se skutečně stal, ti lidé, o kterých točíme, žili, jsou nejen zajímaví, ale hlavně stateční lidé.

Jaký máte vztah k příběhu skupiny bratrů Mašínů?

Ta doba byla tak zvrácená, byla zde nemožnost svobodně rozvíjet ducha. Člověk si klade otázku, jak by se v jejich situaci zachoval. Víím, že za jejich činy zůstala krev, ale nemohu to soudit. Možná bych se radši viděl v tom, že bych také zkusil utéct, těžko říct, třeba by to nešlo.

Jak se vám spolupracovalo s režisérem Tomášem Mašínem?

Tomáš Mašín dává člověku svobodu, určité detaily postav a situací jsme dovytvářeli až na místě. Člověk se může uvolnit a „být“ před kamerou, cítí se přirozeně, což je příjemné. Milý, slušný člověk, dobrý režisér.

Na co byste pozval diváky v říjnu do kina?

Na silné téma, které rezonuje naší společností, takže i kdybych v tom nehrál, chtěl bych to vidět, takže na *Bratry* rozhodně jděte do kina!

Petr Bílek

Producent filmu FilmBrigade

Producent Petr Bílek stojí v čele produkční společnosti FilmBrigade, která působí v oblasti filmové a televizní tvorby.

V produkci FilmBrigade vznikla celá řada televizních seriálů pro komerční i veřejnoprávní televize. Kriminálka *Clona* (Česká televize) s Kryštofem Hádkem v hlavní roli byla britskou stanicí Channel 4 zařazena do výběru nejlepších neanglicky mluvených sérií Walter Presents. Vedle původních námětů se společnost věnuje i adaptacím zahraničních seriálů pro domácí trh, na kterých v minulosti spolupracovala se světovými televizními vysílateli a studii jako americké Sony Pictures, britské ITV nebo německé ProSieben, Sat 1 nebo ZDF.

Na poli celovečerních filmů debutovala FilmBrigade v roce 2015 detektivní komedií *Wilsonov*, která vznikla v česko-slovenské koprodukcí. Mezi nejúspěšnější série společnosti z poslední doby patří například severská krimi *Sever* režiséra Roberta Sedláčka s Jiřím Mádlem, komediální minisérie *Hořký svět* s Bolkem Polívkou a Matoušem Rumlem nebo komediální kriminálka *Polda* s Davidem Matáskem.

www.filmbrigade.cz

PRODUCENT

filmbrigade

KOPRODUCENTI

eurimages

VYROBENO S FINANČNÍ PODPOROU

HLAVNÍ PARTNEŘI FILMU

POD ZÁŠTITOU

WORLD SALES

MEDIÁLNÍ PARTNEŘI

DISTRIBUTOR A KOPRODUCENT